S T J E R N E N
K I R K E N Y T
JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • MAJ 2001

To templer indviet i Brasilien

I december 2000 indviede præsident Gordon B. Hinckley sammen med præsident James E. Faust, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, templet i Recife, Brasilien, og templet i Porto Alegre, Brasilien. Det var de sidste templer, der blev indviet i 2000, et bemærkelsesværdigt år for tempelbyggeriet.

Indvielserne af de to templer betød især meget for præsident Faust, der var missionær i Brasilien fra 1939 og indtil 1942. På det tidspunkt var der omkring 800 medlemmer i dette sydamerikanske land. I dag er medlemstallet i Brasilien vokset til 800 000.

På samme rejse talte præsident Hinckley og præsident Faust til forsamlinger i Puerto Rico og i Panama.

FOTO: CLEMISON CAMPOS

Det nye tempel i Recife ligger i det nordlige Brasilien og tiltrak flere end 78 000 gæster til åbenthus. Templet er det første, der er blevet indviet, efter templet i São Paulo blev færdigt i 1978.

Templet i Recife, Brasilien

Præsident Hinckley og præsident Faust ledte hver to sessioner ved indvielsen af templet i Recife den 15. december. I indvielsesbønnen bad de: »Tilsmil i nåde dette storslåede land, Brasilien, hvor dit værk er vokset på beundringsværdig og vidunderlig vis. Gør dets økonomi bedre. Må der herske fred over landet. Må dine sendebud, missionærerne, være velkomne her, og må deres arbejde bære overordentlig megen frugt.«

De to medlemmer af Det Første Præsidentskab fik følge af ældste Claudio R. M. Costa, ældste Robert S. Wood og ældste Darwin B. Christenson fra De Halvfjerds, som alle er medlem af præsidentskabet for Brasiliens Nordlige Område.

Flere end 7000 medlemmer overværede indvielsen af templet i Recife, Brasilien, det første tempel der er blevet opført i Brasilien efter indvielsen af templet i São Paulo i 1978. Templet i Recife vil betjene medlemmer, der af økonomiske årsager ikke har kunnet foretage den 72 timer lange rejse til São Paulo.

Det smukke tempel med dets omkringliggende have, frugttræer og palmer tiltrak 78 386 mennesker til åbenthus, som blev afholdt fra den 11. november indtil den 2. december. Tusindvis af disse gæster var mindre aktive medlemmer og medlemmer af andre trossamfund.

»Vi tror på, at Kirken her vil blive stærkere, når vi tænker på det antal familier, som ikke er medlem, der bad om at få mere at vide om Kirken, og det antal mindre aktive medlemmer, der efter at have været til åbenthus udtrykte ønske om at blive aktive igen,« sagde Cleto Oliveira, en lokal repræsentant for informationstjenesten.

Templet i Porto Alegre, Brasilien

Templet i Porto Alegre blev indviet den 17. december og blev Kirkens 102. tempel i funktion og det sidste, som blev indviet i 2000. »Velsign det stadig stigende antal hellige i dette tempelområde, så de kan være værdige til at tjene i dit hus … Vi nedkalder dine velsignelser over dette storslåede land, Brasilien,« sagde præsident Hinckley i indvielsesbønnen.

Præsident Hinckley og præsident Faust fik ved indvielsesceremonierne følge af ældste J. Kent Jolley, ældste Athos M. Amorim og ældste Adhemar Damiani fra De Halvfjerds, som alle er medlem af præsidentskabet for Brasiliens Sydlige Område.

Flere end 7500 sidste dages hellige overværede indvielsen af templet, som ligger i et eftertragtet område på en bakke med udsigt over byen. Åbenthusarrangementet i templet fra den 2.–9. december tiltrak flere end 25 000 besøgende.

Ved indvielsen sagde præsident Faust, at da han kom til Porto Alegre som missionær, var der kun seks medlemmer af Kirken i hele byen. Blandt disse medlemmer var den unge Olga Bing Biehl, som var blevet døbt den 17. december 1938. Mens hun og hendes mand overværede indvielsen af templet i Porto Alegre nøjagtig på 62-årsdagen for hendes dåb, gav søster Biehl udtryk for sin glæde og forundring over, at der var blevet bygget et tempel i hendes by.

FOTO: VENLIGST STILLET TIL RÅDIGHED AF PRÆSIDENTENS KONTOR

Præsident Hinckley og præsident Faust møder medlemmer i Puerto Rico.

Møde for medlemmer i Puerto Rico

Præsident Hinckleys ophold i San Juan den 13. december på vej til Brasilien var hans første besøg i Puerto Rico. Omkring 3300 medlemmer, der var rejst så langt som fra de tidligere Dansk Vestindiske Øer, samledes på et stadion for at høre præsident Hinckley og præsident Faust tale. Ældste Richard D. Allred og ældste Gordon T. Watts fra De Halvfjerds, præsident og førsterådgiver i præsidentskabet for Det Sydøstlige Område i Nordamerikanske, og Dean M. Davies, missionspræsident i Puerto Rico San Juan Mission, talte ligeledes.

FOTO: VENLIGST STILLET TIL RÅDIGHED AF PRÆSIDENTENS KONTOR

Kirkeledere og -medlemmer deltager i hjørnestensceremonien ved templet i Porto Alegre.

Præsident Hinckley bar vidnesbyrd om Jesus Kristus, profeten Joseph Smith og genoprettelsen. »Jeg håber og beder til, at I vil huske dette møde, hvor I hørte mig stå foran jer og fortælle om mit vidnesbyrd om denne store sags og dette store riges sandhed,« sagde han. »Gud jeres Evige Fader lever. Jesus er Kristus, den levende Guds Søn.«

Han opfordrede også medlemmerne til at være værdige til at komme i templet: »Jeg siger til hver enkelt mand og kvinde, som er her i aften: Lev for den dag, hvor I kan tage til Herrens hus. I må gøre det; evangeliet er ikke fuldkomment uden templets forordninger.«

Præsident Faust bad om flere fuldtidsmissionærer og bad mødrene om at forberede deres sønner til at tage på mission. »Det var den tro, [som min mor] indgød i unge hjerter, der fik alle fem Faust-sønner til at tage på mission og blive gift i templet,« sagde han.

Møde for medlemmer i Panama

Omkring 4500 medlemmer samledes den 18. december i et konferencecenter i Panama City for at se og høre Kirkens ledere tale.

Præsident Hinckley og præsident Faust fik følge af ældste Lynn G. Robbins fra De Halvfjerds og præsident for Det Centralamerikanske Område, og Duane B. Williams, missionspræsident i Panama City Mission.

Præsident Hinckley talte om, hvor vigtigt det er at betale tiende, og sagde, at hvis medlemmerne vil betale deres tiende og udvise tro, »vil vi finde en udvej, så vi kan bygge et tempel her.«

Præsident Faust talte om at blive født på ny og om at indgå dåbspagterne. Han sluttede med sit vidnesbyrd om Frelseren. ☐

Præsident Hinckleys rejser i 2000

År 2000 var en milepæl for præsident Gordon B. Hinckley. I disse begivenhedsrige måneder fejrede han sin 90 års fødselsdag, indviede Kirkens nye Konferencecenter med plads til 21 000, fik sin bog *Standing for Something* på USA's liste over de mest solgte bøger, rejste til over 15 lande, oplevede Kirkens medlemstal passere 11 millioner og indviede 21 templer, bl.a. Kirkens 100. tempel. Følgende vises nogle af de store begivenheder i år 2000.

1. – St. Paul, Minnesota, indvielse af tempel, 9. januar
2. – Laie, Hawaii, områdekonference, 22.-23. januar
3. – Kona, Hawaii, indvielse af tempel, 23. januar
4. – Tarawa, Kiribati, velkomst i lufthavn, 26. januar
5. – Cairns, Australien, møde med medlemmer, 26. januar
6. – Jakarta, Indonesien, møde med medlemmer, 28. januar
7. – Bali, Indonesien, velkomst i lufthavn, 30. januar
8. – Singapore, møde med medlemmer, 30. januar
9. – Guam, møde med medlemmer, 31. januar
10. – Ciudad Juárez, Mexico, indvielse af tempel, 26. februar
11. – Hermosillo, Mexico, indvielse af tempel, 27. februar
12. – Albuquerque, New Mexico, indvielse af tempel, 5. marts
13. – Washington, D.C., møde i presseklub, 8. marts
14. – Palmyra, New York, indvielse af tempel, 6. april
15. – Fresno, Californien, indvielse af tempel, 9. april
16. – San José, Costa Rica, møde med medlemmer, 29. april
17. – Cochabamba, Bolivia, indvielse af tempel, 30. april
18. – Montreal, Quebec, indvielse af tempel, 4. juni
19. – Fukuoka, Japan, møde med medlemmer, 11. juni
20. – Bangkok, Thailand, møde med medlemmer, 13. juni
21. – Darwin, Australien, velkomst i lufthavn, 14. juni
22. – Adelaide, Australien, indvielse af tempel, 15. juni
23. – Melbourne, Australien, indvielse af tempel, 16. juni
24. – Noumea, Ny Kaledonien, møde med medlemmer, 17. juni
25. – Pago Pago, Amerikansk Samoa, møde med medlemmer, 17. juni
26. – Suva, Fiji, indvielse af tempel, 18. juni
27. – Baton Rouge, Louisiana, indvielse af tempel, 16. juli
28. – Caracas, Venezuela, indvielse af tempel, 20. august
29. – Houston, Texas, indvielse af tempel, 26. august
30. – Birmingham, Alabama, indvielse af tempel, 3. september
31. – Santo Domingo, Dominikanske Republik, indvielse af tempel, 17. september
32. – Boston, Massachusetts, indvielse af tempel, 1. oktober
33. – Nauvoo, Illinois, placering af templets hjørnesten, 5. november
34. – San Juan, Puerto Rico, møde med medlemmer, 13. december
35. – Recife, Brasilien, indvielse af tempel, 15. december
36. – Porto Alegre, Brasilien, indvielse af tempel, 17. december
37. – Panama City, Panama, møde med medlemmer, 18. december

Begivenheder i Utah og Idaho er ikke taget med. □

Artiklen tilpasset efter Church News, *30. december 2000.*

Endnu en milepæl på 100 nået i 2000

Af Barbara Jean Jones

Tal om at nå en milepæl på 100 i år 2000, og de fleste sidste dages hellige tænker på templer. Indvielsen af Kirkens 100. tempel i funktion i oktober 2000 blev hyldet med stor glæde og positiv omtale.

Det, som kan virke overraskende for medlemmerne, er, at der også blev nået endnu en historisk milepæl på 100 i år 2000, en begivenhed, der gik stille af. Den 29. december 2000 rullede oversættelser af Mormons Bog på østarmensk, amharisk (tales i Etiopien og Eritrea), lettisk, litauisk og xhosa (tales i Sydafrika) af trykkemaskinen og fik antallet af færdige oversættelser op på 100.

Selv om denne begivenhed fik mindre opmærksomhed, velsigner det mennesker i hele verden at kunne få Mormons Bog på så mange sprog, lige som de 100 templer.

En verdensomspændende velsignelse

»Jeg glemmer aldrig de helliges glædestårer her, da de fik denne vidunderlige bog på deres modersmål,« siger ældste Josh White, idet han taler om udgivelsen af Mormons Bog først i år 2000 i Estland, hvor han tjente som missionær. »Jeg vil aldrig mere tage denne bog, som har så stor værdi, for givet.«

Mari Timakov fra Tartu Gren i Tallinn Estland Distrikt blev omvendt for syv år siden og fortæller om, hvad hun følte, da hun læste bogen for første gang på sit modersmål: »Jeg har ventet på den dag, hvor jeg kunne læse Mormons Bog på estisk. Det er helt fantastisk at holde den i sin hånd, dens sider er spækkede med guddommelige råd – og alt sammen på ens modersmål!«

Fra Estland til Etiopien: Glæden over at få Mormons Bog på deres eget sprog er den samme. »I dag blev jeg det første etiopiske medlem, der har fået Mormons Bog på amharisk, og jeg er meget, meget glad,« sagde Gemechu Wariyo Goja, grenspræsident i Addis Ababa Gren, da han talte i januar 2001. »Da jeg uddelte de første eksemplarer til medlemmer, der arbejdede med at oversætte bogen, råbte og hoppede og sprang de. Jeg har lige taget mit eget eksemplar med hjem, og min familie samles ivrigt omkring bogen og læser højt for hinanden på amharisk. Det er vidunderligt.«

FOTO: REX WALKER

Få timer efter at præsident Gemechu Wariyo Goja fra Addis Ababa Gren i Etiopien fik det første eksemplar af Mormons Bog på amharisk, læste han den sammen med sin familie. »Det er vidunderligt,« siger han.

Styrk medlemmerne, hjælp med missioneringen

Dominique Andriamanantoa, præsident for den nyligt oprettede stav i Antananarivo, Madagaskar – og den første stav der oprettes i øriget Madagaskar – siger, at han allerede har bemærket en forskel i det lokale medlemskab efter udgivelsen af Mormons Bog på malagassisk i februar 2000.

»Før havde vi problemer med at holde på medlemmerne, men nu omvendes folk på en bedre måde, fordi deres vidnesbyrd kan grundfæstes i Mormons Bog,« siger præsident Andriamanantoa. Han siger endvidere, at de lokale ledere er blevet stærkere, og flere medlemmer kommer til Kirkens møder, fordi de læser og forstår lærdommene i Mormons Bog.

Søster Timakkov siger, at det er det samme i Estland: »Nu kan vi bare slå op i Mormons Bog og læse eller bruge vers i vores taler. Vi kan nyde lærdommene, når de læses op i Søndagsskolen. Vi kan give den til folk, der tidligere bare har sagt: ‚Desværre, jeg kan ikke andre sprog end estisk.' Det er en velsignelse, der skal værdsættes.«

Og i Tanzania, hvor oversættelsen af hele Mormons Bog på swahili blev

udgivet i efteråret, siger præsident William Gideme fra Changombe Gren: »Nu kan jeg endelige læse Mormons Bog for hele min familie med fuld forståelse. Jeg er så taknemmelig.«

Oversættelsen af Mormons Bog til så mange sprog tegner også til større fremgang for missioneringen i områder, hvor bogen hidtil ikke har været tilgængelig for undersøgere. »Jeg kan ikke fatte, at jeg kan læse Mormons Bog nu! Det er jeg meget glad for!« siger Hilda Charles, en undersøger, der er kommet i Changombo Gren.

En missionær i Etiopien sagde til præsident Goja: »Nu får vi meget mere travlt!« □

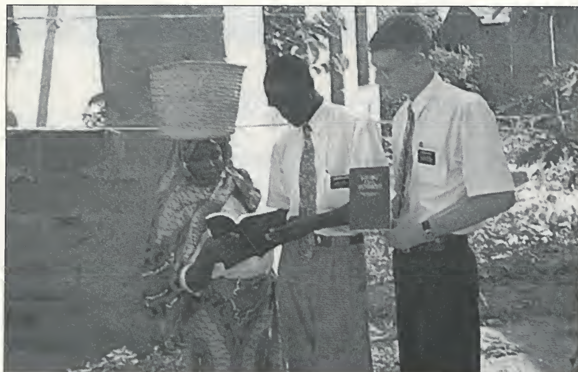

FOTO: GLENN B. GOODRICH

»Jeg kan ikke fatte, at jeg kan læse Mormons Bog nu!« sagde undersøgeren Hilda Charles i Tanzania efter at have fået bogen på swahili.

Australske medlemmer hjælper Østtimor

Kirkens medlemmer i Australien slog sig sammen for at skaffe en sending til jul til folket i Østtimor. En sending på 85 ton med haveredskaber, mad og tøj blev sendt fra Sydney til Østtimor i december 2000.

Ledere af Kirken i Australien overrakte hjælpen til Xanana Gusmao, præsident for Østtimors nationalforsamling, som førte tilsyn med de internationale fredsbevarende styrkers udlevering af varer til indbyggerne i Østtimor.

De australske medlemmer gav næsten 10 ton nyt og brugt børnetøj som en del af sendingen, og der blev købt haveredskaber af de midler, der blev samlet på Kirkens velfærdsgård i Griffith, New South Wales i Australien.

»Dette er en dejlig julegave til mit folk,« sagde hr. Gusmao, der især udtrykte sin glæde over haveredskaberne. »Selv om det er godt at give sultne mennesker mad, er det bedst at give dem redskaber, så de kan bruge dem til at dyrke deres egne afgrøder og blive selvforsynende,« sagde han.

Kirken ydede også humanitær hjælp tidligere i år til flygtninge i Østtimor, bl.a. hygiejnepakker, mad og tøj. □

FOTO: VENLIGST STILLET TIL RÅDIGHED AF AUSTRALIENS/STILLEHAVSOMRÅDETS INFORMATIONSTJENESTE

Ledere af Kirken i Australien hjælper indbyggere i Østtimor med at aflæsse kasser med humanitær hjælp fra australske medlemmer.

Overvindelse af vor tids udfordringer

Fra Det Præsiderende Biskopråd og Unge Mænds hovedpræsidentskab

I en tale ved en fireside den 12. november 2000 sagde præsident Gordon B. Hinckley, at de unge i Kirken står over for store udfordringer. Men, forklarede han, disse udfordringer er lettere at klare end dem, som tidligere generationer har mødt, fordi vor tids udfordringer hovedsageligt handler om beslutninger, der har med vores adfærd at gøre. Når de unge først har besluttet sig til at opføre sig passende, har de lagt udfordringen bag sig (se »En profets råd og bøn for ungdommen«, *Liahona*, apr. 2001, s. 30–41). Når de unge anvender den guddommelige gave i form af handlefriheden til at træffe de rigtige valg på en fornuftig måde, vil de have held med at klare udfordringerne i verden i dag.

Præsident Hinckley nævnte seks V'er, som kan vejlede de unge til at klare deres udfordringer:

- *Vær taknemmelig.* Unge bør nære taknemmelighed i deres hjerte. De bør takke deres forældre, venner og andre for den hjælp, de får og bør udtrykke deres taknemmelighed til Gud i deres bønner.
- *Vær dygtig.* Unge bør yde de nødvendige ofre for at få den bedst mulige uddannelse inden for det felt, de har valgt.
- *Vær ren.* Unge bør undgå pornografi, undgå at misbruge Guds navn, narkotika, ødelæggende underholdning, tatoveringer, piercing (ud over huller i ørerne til kvinder til ét par øreringe), undgå at gå ud med det modsatte køn for tidligt samt enhver seksuel overtrædelse. Unge bør vælge venner, der vil påvirke dem positivt.
- *Vær sand.* Unge bør være loyale over for Kirken og trofaste over for deres overbevisninger.
- *Vær ydmyg.* Unge, der er ydmyge, vil blive ledet af Herren og vil få svar på deres bønner.
- *Vær bønsom.* Unge har brug for Guds hjælp. De bør leve, så de kan tale med ham med god samvittighed.

FOTO: JED CLARK

Biskopper, præsidentskaber for Unge Mænd og andre ledere i Det Aronske Præstedømme opfordres til at gennemgå og tale om præsident Hinckleys råd sammen med de unge mænd til kvorumsmøder, søndagsaftensmøder og andre lignende møder for at kunne bruge hans råd i deres eget liv. Hjælp de unge med at forstå den glæde, som efterlevelse af disse retningslinier kan give, og anerkend deres indsats for at leve i overensstemmelse med præsident Hinckleys råd. □

Opfordring til forældre om at undervise deres børn

Fra Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum

Præsident Gordon B. Hinckley sagde i sit budskab til fædre ved præstedømmemødet til generalkonferencen den 7. oktober 2000, at intet vil have så stor betydning for en fars lykke, som hvordan hans børn bliver (se »›Stor bliver børnenes fred‹«, *Liahona,* jan. 2001, s. 61–68). Præsident Hinckley lagde vægt på, at unge har brug for deres forældres hjælp for at modstå det onde omkring dem og bad forældre om at undervise deres børn i Herrens veje. Forældre har vitterlig fået et guddommeligt pålæg om at opdrage deres børn i lys og sandhed (se L&P 93:40). Kvorums- og gruppeledere kan hjælpe forældre med at gennemgå følgende lærdomme, som præsident Hinckley har foreslået, i disse kvorums- og gruppemøder og opfordre forældre til at drøfte disse ting med deres børn.

- *Lær dem at udvikle gode venskaber.* Unge sidste dages hellige bør vælge venner, som vil påvirke dem positivt.
- *Lær dem betydningen af en uddannelse.* De unge vil blive rigt belønnet for deres stræben efter at få en uddannelse. Kirken vil ligeledes blive velsignet ved deres øgede evner og kunnen.
- *Lær dem selvrespekt.* Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum fraråder tatoveringer og at få lavet huller andre steder på kroppen end i ørerne for kvinder til ét par øreringe.
- *Lær dem at holde sig fra narkotika.* Dem, der bruger narkotika, mister selvbeherskelsen og vil gøre hvad som helst for at dække deres behov herfor.
- *Belær dem om dyd og ærlighed.* En ærlig person har ren samvittighed og et uplettet omdømme.
- *Lær dem at være dydige.* Seksuelle følelser skal kontrolleres med urokkelig selvdisciplin.
- *Lær dem at se frem til den dag, hvor de kan blive viet i Herrens hus.* De unge bør komme til alteret, når de skal giftes, og være fri for nogen form for ugudelighed. Ægtemænd bør undgå situationer og holdninger, som kan føre til skilsmisse.
- *Lær dem at bede.* Det er et mirakel, at vi kan henvende os til Gud for at få personlig hjælp og vejledning. □

Tilmelding til tempeluger for Århus Stav

Hermed lidt information om sessionerne resten af året.

1. *Uge 21: 22. maj – 26. maj.*
   Fristen for tilmelding til denne uge er tirsdag den 1. maj.
   NB: Sønderborg Gren vil prøve at arrangere bustur dertil, som vil udgå fra Fredericia mandag morgen og videre over København til Sverige. Nærmere oplysninger fås fra Sønderborg Gren.

2. *Uge 37: 11. september – 15. september.*
   Fristen for tilmelding til denne uge den 21. august.

3. *Uge 42: 16. oktober – 20. oktober.*
   Fristen for tilmelding til denne uge er tirsdag den 25. september.
   NB: Århus Stav vil prøve at arrangere bustur til templet. Prisen vil være ca. kr. 1000 pr. person ved deltagelse af 30 personer.

Tilmelding skal foregå i wardene til højpræsternes gruppeleder og i grenene til ældsternes kvorumspræsident.

Husk at al tilmelding til templet skal foregå gennem undertegnede, også de uger der ikke er Århus Stavs. Desuden bør man ikke tage til de russiske uger, da der altid er fyldt op.

Kærlig hilsen,
Ole Ravn-Petersen, Århus Ward.

Yderligere ideer til fællestid i maj 2001

Følgende er yderligere ideer til fællestid, som lederne kan bruge sammen med Fællestid, der er trykt i Liahona *for maj 2001. Se efter ideer til lektionen, instruktioner og aktivitet, som passer til disse ideer i "Lydighed medfører velsignelser" på side 2 og 3 i* Lille Liahona *i denne udgave.*

1. Tegn tre kort. På det første skal der være nogle bygninger, bl.a. en kirkebygning, men vejene skal være i cirkler, som ikke har nogen retning. Det andet kort bør vise det samme område, men med rigtige veje. Det tredje kort skal vise en lige sti mellem os og vor himmelske Fader. Vis børnene det første kort. Spørg dem, om de kan komme i kirke ved at følge vejene på dette kort. Vis dem det andet kort. Få dem til at se på gaderne og vejene på dette kort. Spørg dem, om de kan finde vej til kirken ved hjælp af dette kort. Vis dem nu det tredje kort. Få børnene til at hjælpe med at tegne eller skrive nogle af de ting på vejen, som profeten har bedt os om at gøre for at komme tilbage til vor himmelske Fader (for eksempel blive døbt, modtage Helligånden, lytte til profeterne, læse i skrifterne, bede, være venlige, adlyde befalingerne, gifte os i templet osv.) Forklar, at vi ved at følge profeten og gøre de ting, som han har bedt os om, vil blive ført sikkert tilbage til vor Fader i Himlen.

2. Sig til børnene, at du har gemt nogle ord (*Følg profeten og find fred*) i lokalet. Hvis de følger dine instrukser, vil de hurtigt kunne finde ordene. Vejled et barn til at finde det første ord – for eksempel »gå over til højre i lokalet, den første række stole, tredje stol fra venstre, og se under stolen.« Fortsæt indtil alle ordene er fundet. Læg ordene på gulvet eller sæt dem på tavlen og skriv hele sætningen *Følg profeten og find fred*. Spørg børnene om, hvordan de kunne finde alle ordene. Fortæl dem, at når vi er lydige og følger profetens vejledning, vil vi finde fred. Få børnene til at tænke over ting, som de kan gøre for at adlyde profeten (for eksempel betale tiende, adlyde deres forældre, bede, faste, studere skrifterne osv.) Forklar, at vor himmelske Fader ønsker, at vi skal være lydige mod hans befalinger. Når vi lærer at være lydige og at følge profeten, vil vi få store velsignelser med fred og glæde i vores liv.

3. Vis et sæt skrifter og en cykelhjelm eller noget andet sikkerhedsudstyr. Spørg børnene om, hvad der er fælles for disse to ting. Forklar, at begge ting kan gøre, at vi er sikrede, hvis vi bruger dem rigtigt. Forklar at skrifterne holder os i sikkerhed ved at belære os om Guds befalinger. Syng de første to linier af sangen »Hold Guds befalinger« (*Børnenes sangbog,* s. 68; *Salmer og sange,* nr. 197; *Børnestjernen*, sep. 1994, s. 10–11). Få børnene til at synge de første to linier sammen med dig og spørg derefter: »Hvad giver det at holde befalingerne?« (Tryghed og fred). Syng tredje linie af sangen, få børnene til at synge den sammen med dig og få dem derefter til at synge linie et til tre. Spørg: »Hvad sker der, når vi holder befalingerne?« (Vi får velsignelser, fordi vi er lydige). Sig til børnene, at det er så vigtigt at holde befalingerne, at vi synger om dem igen i slutningen af sangen. Syng »Herrens profet har sagt: Hold Guds befalinger«, og få børnene til at synge det for dig. Få dem til at synge hele sangen hertil. Spørg: »Hvad beder profeten os om at gøre?« (Holde befalingerne). Syng sidste linie af sangen for børnene. Få dem til at gentage denne linie. Syng hele sangen sammen. Når I synger sangen igen, så bed børnene om at lægge mærke til, hvor mange gange sangen siger, at vi skal »holde Guds befalinger«; hvor mange gange ordene »thi det giver tryghed« gentages; og hvor mange gange vor himmelske Fader lover, at »han vil velsigne dig«. Bær dit vidnesbyrd om, hvor vigtigt det er at holde Guds befalinger. □

Polsk skat skænket til rigsarkiv

Af Douglas F. Tobler

I balsalen i Raczynskipaladset i Warszawa, hvor det polske rigsarkiv har til huse, returnerede embedsmænd fra Kirken det berømte Potockiarkiv til polske embedsmænd ved en bevægende ceremoni den 19. december 2000 med et publikum bestående af 100 gæster og medlemmer af nyhedsmedierne. Potockiarkivet, som dokumenterer en magtfuld polsk families historie, regnes som et nationalklenodie.

I følge polske historikere udgør dette arkiv en skat bestående af 7500 dokumenter på 10 000 sider med historiske optegnelser fra det 15. til det 19. århundrede, som er blevet bevaret af en af Polens mest indflydelsesrige familier. Mange af dokumenterne regnes som uvurderlige.

I de sidste 15 år er disse bunker af sider blevet bevaret i boksanlægget på Brigham Young Universitetets bibliotek. Biblioteket købte papirerne i 1985 af en schweizisk forretningsmand. Papirerne, hvoraf nogle er underskrevet af polske konger, var i god stand. På Polens opfordring besluttede ledere af Kirken og universitetet at give dokumenterne tilbage til deres hjemland.

Daria Nalacz, en berømt historiker fra det 20. århundredes Polen, som i øjeblikket er direktør for rigsarkivet, sagde, at denne tilbageleveing var »en af de lykkeligste dage i mit liv«, noget der »kun sker en eller to gange i hele et menneskes karriere.« Hun beskrev samlingens kostbarhed og værdi og udtrykte arkivernes, regeringens og det polske folks taknemmelighed for disse dokumenter. Hun roste Kirkens og BYU's gavmildhed, og hun udtrykte glæde over, at Genealogical Society of Utah (Utahs Slægtshistoriske Forening) gennem dette samarbejde på rigsarkivet kan få adgang til polske slægtshistoriske dokumenter, der har betydning for Kirken. Rigsarkivet vil til gengæld få kopier af disse dokumenter på mikrofilm.

Kirken blev repræsenteret af ældste John K. Carmack fra De Halvfjerds og præsident for Det Centraleuropæiske Område, Douglas F. Tobler, missionspræsident i Polen Warszawa Mission, samt Raul Rios, den europæiske tilsynsførende med Genealogical Society of Utah. Præsident Tobler, en historiker fra BYU, som havde været med ved BYU's køb af Potockiarkivet, repræsenterede ligeledes universitetet.

I sin forberedte tale fortalte ældste Carmack om Kirkens store og langvarige arbejde med bevaring af historiske kilder, hvordan pionererne medbragte dokumenter og over prærien til Utah – i to kasser – og hvordan Kirken lige fra begyndelsen aktivt havde støttet returneringen af Potockiarkivet til Polen, fordi »det var noget, som alle parter fik gavn af«, og fordi »det var det rigtige at gøre.«

Polens rigsarkiv har søgt i hele verden efter papirer, som blev spredt under Anden Verdenskrig. Først i 1994 hørte de om BYU's samling under et besøg af en slægtshistorisk gruppe. Dokumenterne blev affotograferet på mikrofilm, inden de blev sendt tilbage til Polen, så forskerne på BYU fortsat kan studere dem. □

Artiklen tilpasset efter Church News, *13. januar 2000.*

FOTO: IZA SEKOWSKA, VENLIGST STILLET TIL RÅDIGHED AF *CHURCH NEWS*

Efterkommere af Potockislægten overværede præsentationen af familieoptegnelserne.

FOTO: IZA SEKOWSKA, VENLIGST STILLET TIL RÅDIGHED AF *CHURCH NEWS*

Douglas F. Tobler, missionspræsident i Polen Warszawa Mission, læser en tale ved præsentationen af Potockiarkivet til polske embedsmænd. Ældste John K. Carmack (til højre) talte ligeledes.

Vækst fører til første stav i Madagaskar

For godt fire år siden blev Henintsoa Josephson opretholdt som førsterådgiver i præsidentskabet i det nyligt oprettede Madagaskar Distrikt. Ved denne lejlighed sagde han: »Solen er endelig stået op over Madagaskar!« Hans erklæring passede godt til det, der var sket på mindre en et årti i dette ørige ud for Afrikas sydøstlige kyst. Der er sket endnu større fremskridt i den korte tid efter bror Josephson udtalelse.

Den 17. september 2000, kun ni år efter oprettelsen af den første gren i Madagaskar, overværede ca. 1100 medlemmer konferencen, hvor ældste Ray H. Wood fra De Halvfjerds og præsident for Afrikas Sydøstlige Område oprettede Antananarivo Madagaskar Stav, landets første stav. Sammen med ældste Christoffel Golden jun., halvfjerdser-områdeautoritet og andenrådgiver i områdepræsidentskabet, opløste ældste Wood Antananarivo distrikt og oprettede en ny stav med seks ward og en gren. Dominique Andriamanantoa blev opretholdt som stavspræsident og Henri Buisiere-Paccard og Edmond Razafimandimby som rådgivere.

»Dette var virkelig et vidunderligt øjeblik,« sagde præsidentskabet for Afrikas Sydøstlige Område. »Mange havde tårer i øjnene. Nogle sagde, at korets sang førte de tilstedeværende til himlen.«

Madagaskar ligger i Det Indiske Ocean øst for Afrika og er verdens fjerde største ø. Indbyggerne taler malagassisk og fransk og efterlever de traditionelle kristne og islamiske trosretninger. Størsteparten af indbyggerne kommer oprindeligt fra Malaysia og Indonesien. Republikken opnåede uafhængighed i 1960.

Kirkens historie i Madagaskar er en fascinerende historie om tro og åndelig vejledning. Det første medlem i Madagaskar var Razanapanala Remeandricso. Først modsagde han ihærdigt missionærerne, men oplevede en forandring i hjertet. Han blev døbt i Frankrig i 1986. Da bror Remeandricso kom hjem til Madagaskar, brugte han en stor del af sin tid og energi på missionering. Han begyndte at undervise en lille gruppe mennesker i evangeliet hjemme hos sin far. Kort tid efter mødte Gerard Giraud-Carrier, som dengang var præsident for Mascarenes Mission, for første gang 15 af Kirkens venner i denne fattige kirkebygning. Rafenonirina Jean-Claude, en 23-årig ung mand, var den første, der blev døbt i Madagaskar.

De første missionærer i landet var ældste Fred L. og søster Eileen Forsgren, som kom dertil i 1991. Antana-

FOTO: VENLIGST STILLET TIL RÅDIGHED AF *CHURCH NEWS*

Ældste Ray H. Wood (anden fra højre) og ældste Christoffel Golden jun. (yderst til højre) sammen med Antananarivo Madagaskars stavspræsidentskab. Fra venstre, Henri Buisiere-Paccard, Dominique Andriamanantoa og Edmund Razafimandimby.

narivo Gren blev oprettet i en restaurant samme år med 33 medlemmer. Kirken blev anerkendt i 1993 og havde næsten 375 medlemmer. I 1994 begyndte seminarprogrammet, og hjælpeorganisationerne blev sat i funktion. Den 14. april 1996 blev den første konference afholdt i Antananarivo Distrikt. Oprettelsen af distriktet medførte overdragelse af ledernes ansvar til lokale ledere.

Elie Rajoanarison blev kaldet som missionspræsident, og Sahondra Rasoanaivo blev kaldet som præsidentinde for distriktets Hjælpeforening. Søster Rasoanaivo sagde: »Det vil være en hård opgave, men jeg vil følge Nephis eksempel og gøre det, som Herren befaler mig.«

Med dette friske pust voksede Kirken. Kirkebygningerne blev hurtigt overfyldte, og Kirkens ledere besluttede at købe og opføre nye bygninger. Under opkøb og opførelse af disse bygninger havde medlemmerne mange åndelige oplevelser. De følte, at Herren hjalp med at opbygge riget.

Oversættelsen af Mormons Bog til malagassisk blev færdig i februar 2000.

Efter konferencen, hvor staven blev oprettet, var medlemmerne rørt til tårer, da de lykønskede og omfavnede hinanden. Som om de havde vundet en kamp, nævnte mange ordene fra en sang, der blev populær, da Madagaskar opnåede uafhængighed i 1960: *Azonay, tsy avelanay!* (Vi har det, vogt det!) □

Artiklen venligst stillet til rådighed af Church News, *23. december 2000.*

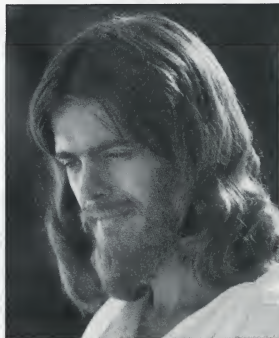
Præsident Hinckley blandt verdens mest beundrede mænd

I en Gallupundersøgelse, som blev offentliggjort den 29. december 2000, blev præsident Hinckley af amerikanere nævnt som en af de mest beundrede mænd i verden.

I en årlig landsdækkende undersøgelse bad Gallup voksne i USA om at nævne den nulevende person, hvor som helst i verden, som de beundrer mest. En procent svarede, at de beundrede præsident Hinckley mest. Præsident Hinckley var en af 16 mænd, der beundres mest. □

Tomas Ambt Kofod i filmen *»Vidner om én fold og én hyrde«*

Følgende er en beretning om, hvordan det gik til, at en dansker, Tomas Kofod, fik rollen som Kristus i filmen »Vidner om én fold og én hyrde«, samt om indspilningen af filmen.

Der var fra begyndelsen hundredvis af kandidater til rollen som Kristus. Til sidst udvalgte man 63 mænd og fik dem til prøveoptagelser i Provo i Utah.

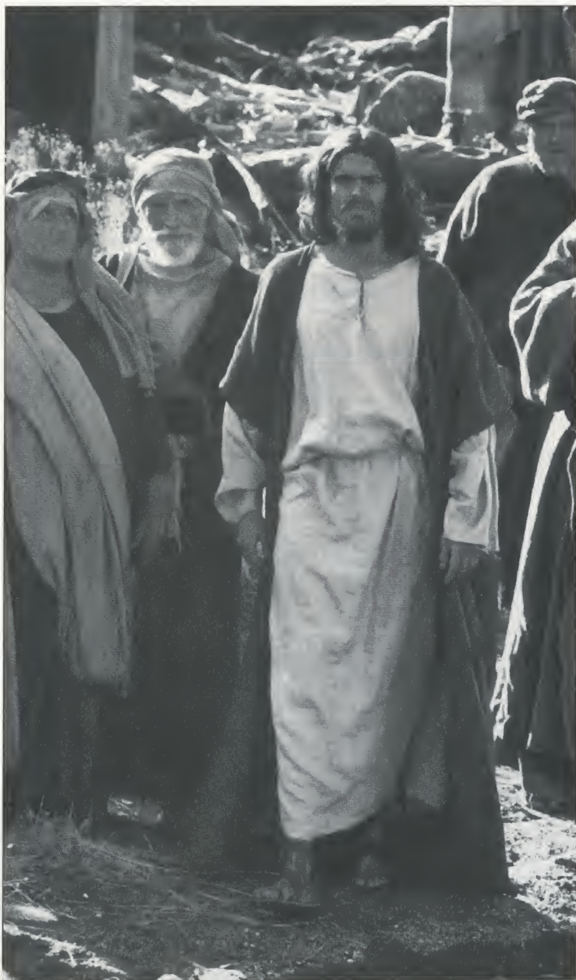
Blandt dem, der aflagde prøve, valgte man otte kandidater. De kom til præstedømmeinterview hos ældste Andersen fra De Halvfjerds' Råd. Her blev tre af skuespillerne udvalgt. Filmens instruktør, Kieth Merrill, var sikker på, at Det Første Præsidentskab ville godkende en af disse gode mænd til at spille rollen som Frelseren i *Vidner om én fold og én hyrde.*

»Vores valg blev forelagt Det Første Præsidentskab og gennemgået af De Tolv Apostles Kvorum. Følgende dag fik vi besked: Vi skulle fortsætte vores søgen,« fortæller Kieth. »Jeg var målløs. Vi havde taget alle muligheder i betragtning; det mente vi i hvert fald.

Mens vores producerhold gennemsøgte listerne over sidste dages hellige skuespillere og tog til prøveoptagelser fra kyst til kyst og midt imellem, blev jeg utålmodig«. Kieth holder en pause. »Og så sendte jeg et opslag ud på Internettet. Jeg blev oversvømmet med henvendelser, selv om jeg havde sat opslaget på sider for sidste dages hellige.«

Sådan hørte Tomas om filmen

Tomas erindrer meget tydeligt den dag, han hørte om *Vidner om én fold og én hyrde*. Samme dag som Tomas havde sendt et brev til en instruktør og afslået at aflægge prøve på et stykke, opdagede hans hustru Ane Marie, at hun kunne få en e-mailadresse på den designskole, som hun gik på. Som fattige studerende havde Tomas og Ane Marie ikke haft råd til en computer. »Samme dag skrev hun sin allerførste e-mail til vores meget gode ven, RoMay Allen, i Utah. Inden for et døgn skrev RoMay tilbage og fortalte os om filmen,« fortæller Tomas.

I opslaget på Internettet stod der, at filminstruktøren Kieth Merrill af Det Første Præsidentskab havde fået til opgave at lave en ny film, som skulle vises i Joseph Smith-bygningen. Der stod »kun SDH skuespillere med et godt renommé.« Til en rolle skulle der bruges en høj (over 1,80 m), flot, atletisk, hvid eller mellemøstlig mand med gennemtrængende øjne og et venligt ansigt.

RoMay havde straks følt, at hun skulle sende disse oplysninger til Tomas: »Jeg vidste, at de ikke havde e-mail, og det ville være for sent at ringe, når jeg kom hjem fra arbejde, så jeg besluttede at prøve at ringe til dem i weekenden og bare nævne filmen. Jeg ønskede mest at opmuntre – at fortælle Tomas, at der var muligheder for at arbejde for Herren, og at en dag ville der åbne sig en udvej for dem.

Samme aften fik jeg en e-mail fra Ane Marie. Jeg kopierede opslaget på Internettet og sendte det og skrev, at jeg tænkte, at de måske var interesserede, og at jeg ville skrive mere senere. På det tidspunkt var jeg ikke klar over, at opslaget kun var der én dag. Hvis jeg havde ventet med at sende det til næste dag, ville jeg ikke have kunnet finde oplysningerne.«

Ane Marie blev henrykt over e-mailen og ringede hjem til Tomas. Hun fortalte ham om projektet og læste opslaget for ham i telefonen. Tomas mindes: »Jeg havde kun arbejde i den sæson. Og jeg var ved at begynde på prøverne til at spille hovedrollen i

Fame, så det ville være umuligt for mig at deltage i dette projekt. Men i samme øjeblik jeg lagde telefonen, blev jeg overvældet af Ånden! Jeg satte mig ned på sofaen og græd som et lille barn. Jeg ved ikke, hvad der gik af mig. Jeg vidste selvfølgelig, at det havde noget at gøre med det projekt, som Ane Marie og jeg lige havde talt om. Men jeg vidste ikke, hvilken betydning det havde for mig.

Jeg ved godt, at det var en bagatel at få den e-mail om denne rolle. Men jeg kunne på ingen måde have fået kendskab hertil, før det var for sent, hvis vi ikke havde fået den e-mail,« fortæller Tomas. »Det var første dag, vi var på Internettet. Det var et opslag, der kun var der én dag. Det nytter ikke at spekulere over det. Sådan noget sker ikke, *medmindre* de er en del af Herrens plan.«

Tomas kontaktede Kieth Merril via e-mail og sendte et foto af sig selv og forhørte sig om projektet. Kieth fortæller, at billedet »syntes at skildre Kristi pinsler på korset.« Det fængede Kieth. Det var ikke hensigten, at det foto, som Tomas sendte, skulle portrættere Frelserens lidelser, som Kieth forestillede sig. Det var fra et stykke, som Tomas havde medvirket i for nylig, og det var det eneste billede, som Tomas kunne finde med så kort varsel. Kieth mindes: »Det var utroligt bemærkelsesværdigt, at dette var det eneste billede af Tomas som skuespiller, som han kunne finde hurtigt frem. Det var det eneste billede, som han sendte, og det eneste ‚førstehåndsindtryk', som vi kunne få.«

Prøvevideo

Tomas blev bedt om at sende en video med sig selv, hvor han læste en del af manuskriptet op. »Det skete meget tidligt i processen og gik ærligt talt næsten i glemmebogen,« mindes Kieth. »Men nogle dage efter, at Det Første Præsidentskab havde afvist alle vore valg, fik vi videoen fra Danmark. Den gjorde indtryk på os.« Så snart som Kieth og producerholdet så videoen af Tomas, bad de ham om at komme til Utah til prøveoptagelse.

Men for at tage til Utah til prøveoptagelse krævede det, at Tomas skulle tage fri fra sine prøver fire dage. Han vidste, at det var umuligt. De var allerede bag ud med prøverne, og han spillede hovedrollen i *Fame*. Men han var også klar over, at hvis det var Herrens vilje, ville det ordne sig. Han drøftede situationen med instruktøren og teatrets ejer. »Jeg havde alle odds imod mig for at få fri i fire dage i en ekstremt koncentreret tid med prøver!« forklarer Tomas. Det er uhørt at give en medspiller fri!

Tomas fortalte sin instruktør om sin situation. Til sin store overraskelse støttede hun muligheden: »Tomas, det her er dit livs chance. Du er nødt til at tage af sted. Vi skal nok klare den uden dig.«

Forberedelser til prøverne

Og så kom Tomas til Utah til sin prøveoptagelse. »Da jeg vågnede den morgen, jeg skulle til prøve i Provo i Utah,« fortæller Tomas, »fyldte jeg 30 år. Det var ikke dagen før. Det var ikke dagen efter. Det var på min 30 års fødselsdag.« Tomas følte en vis betydning derved, da han vidste, at Frelseren indledte sin tjenestegerning, da han var 30 år gammel.

»Mine venner, min hustru og jeg havde fastet og bedt. Jeg havde følt min åndelighed tiltage lidt efter lidt i ugens løb, men den dag jeg kom til selve prøveoptagelsen, var det kaotisk.«

Tomas havde forberedt sig til prøveoptagelsen ved at lære de replikker udenad, som de havde givet ham. Det var svært, for engelsk er ikke hans modersmål, og »kirkeengelsk« er endnu sværere. Den morgen, hvor Tomas skulle aflægge prøve, fik han nogle nye sider, som han skulle lære udenad. Det var et stort chok for ham, at han skulle lære nye replikker udenad på så kort tid. Han husker, at han var så nervøs, at hans hænder rystede, mens han prøvede at læse manuskriptet.

»Det var ikke mit eget sprog. Jeg kendte ikke de ord, som jeg skulle sige. Jeg følte ikke, at jeg slog til. Jeg følte mig høj og mager. Min næse var for lille. Det var meget skræmmende. Jeg følte mig malplaceret. Jeg følte mig uværdig bare ved tanken om, at de ville tage mig i betragtning til denne rolle. Jeg rystede over det hele. Jeg tænkte: Når jeg står foran kameraet, vil de bare grine af mig og sige: ›Hvor var det spild af penge at få ham herover fra Danmark,‹« fortæller Tomas.

Prøveoptagelserne

Så kom Tomas endelig ind til sin prøveoptagelse. Han blev straks sendt tilbage for at få rettet nogle ting med sin paryk og makeup. Da han sad i makeupstolen, så han den ene skuespiller efter den anden gå forbi døren, klædt i kapper og klæder ligesom Frelseren. Når de hver især gik forbi, tænkte han, at de så storartede ud og ville blive valgt til rollen. Ældste Neil L. Andersen fra De Halvfjerds så Tomas' forvandling. Han kom med forslag til sminkøren om makeuppen, så han ville have det bedre med sit udseende. Tomas svarede, at han gerne ville have lidt skygge på hver side af næsen, så den trådte mere frem.

»Da Lindley [sminkøren] var færdig og trådte til siden, så jeg kunne se mig i spejlet, kunne jeg se direkte ind i Frelserens øjne,« mindes Tomas. »Jeg var overvældet! Jeg var bange for, at mine tårer ville ødelægge sminken. Det var min anden forudanelse om, at jeg ville blive en del af projektet.«

Kieth fortæller om prøveoptagelsen: »Vi fik kuldegysninger, da vi så på. I samme øjeblik vi så prøven, vid-

ste vi, at vi havde fundet den mand, der var blevet forberedt til at spille rollen som Frelseren i denne film. Han blev godkendt af Det Første Præsidentskab.«

Getsemane

Efter en lang dags optagelser sagde Kieth Merrill til Tomas, at de ville optage scenen fra Getsemane Have. Tomas var udmattet og yderst bekymret. »Det var netop *den* scene, som jeg ønskede at spille rigtigt. Det var for mig den vigtigste scene at spille. Jeg sagde til min himmelske Fader: ‚Hvis du ønsker at tage mig hjem nu, så er det i orden, for jeg kan ikke holde det her ud længere. Men din vilje ske, ikke min.' Jeg tror, at mange af os skal gennem vores eget Getsemane. Ikke for at sammenligne det med det, som Frelseren gjorde, men vi skal vide om vi er villige til at betale prisen.« Tomas fortsætter: »Jeg håber, at ingen, der kæmper sig gennem deres Getsemane, vil give op. Hold ud. Bliv ved. Herren vil hjælpe jer igennem,« siger han eftertrykkeligt.

Da tiden nærmede sig til at optage denne scene, bad Kieth Merrill Tomas om at prøve den. De øvede sig én gang. Kieths reaktion var: »Lad os optage det.« Tomas erindrer: »Jeg vidste nøjagtigt, hvad jeg skulle gøre uden nogen instrukser fra nogen, undtagen ovenfra. Alle de andre optagelser tog timevis, men denne scene tog omkring en halv time. Det kom bare til mig lige på stedet. Det er, hvor vor himmelske Fader træder til. Han siger: ›Hvis du bare er der, og hvis du bare er villig, vil jeg gøre resten.‹ Jeg ved, at jeg blev båret.«

Korsfæstelsen

»Dette var meget åndeligt arbejde. Men det var også *hårdt* arbejde,« mindes Tomas. »Det var nogle gange meget svært. Mange gange var det ubehageligt, endda smertefuldt. Jeg kan huske, da vi optog scenen med piskningen. De bandt reb om mine håndled og rev mine arme opad. Mine håndled bar næsten hele min kropsvægt. Bagefter var mine håndled røde og hævede. Jeg kan huske, at jeg skulle bære tværbjælken. Vi øvede det med en meget let tværbjælke. Så fik Kieth den *storartede* idé at bruge en rigtig tværbjælke,« ler han.

»Det gjorde vi så. Jeg fik ikke noget underlag. Den var meget tung. Min rygrad er temmelig tynd. Da jeg faldt på mine knæ, slog tværbjælken imod min ryg, så jeg havde mange blå mærker dagen efter. Vi prøvede den scene så mange gange, at jeg til sidst var så træt, at jeg næsten ikke kunne bære den. Jeg tror, at det var den sidste optagelse, som de brugte til filmen. Da de slog nagler i, kastede de mig ned på ryggen. De greb min hånd og kastede den ud til siden. Den ramte tværbjælken, og jeg fik mærker på armene. Efter scenen græd jeg, ikke fordi jeg havde ondt, men fordi Han gennemgik alt dette for os.

Vi skulle indspille to scener fra Jerusalems gader. I den ene scene bliver den syge kvinde helbredt, og i den anden bærer Frelseren tværbjælken. Vi indøvede det først sådan, at den syge kvinde skulle helbredes, mens Frelseren gik op ad bakken, og når han gik ned ad bakke, skulle han bære tværbjælken,« mindes Tomas. »Men så talte man om, at det ville have en symbolsk betydning, hvis vi gjorde det omvendt. Han ville komme ned til jorden med magt og skulle gå op ad bakken med sit kors, som skulle symbolisere den kamp, det var for ham at bære det.«

Vidnesbyrd

Tomas mindes sin oplevelse med at prøve at portrættere de sidste få dage af Frelserens mission på jorden. Han mindes, at det var meget ydmygende og fysisk anstrengende for ham, men intet sammenlignet med det, som Frelseren gennemgik.

»Efter scenen i Getsemane græd jeg. Efter piskningen græd jeg. Efter naglerne blev slået i, græd jeg. Jeg mærkede ikke den smerte, som han mærkede, men jeg mærkede noget af ydmygelsen. De tog hans fuldkomne, uskyldige legeme og piskede ham, spyttede på ham og hånede ham, og han udholdt det.

Det oplevede jeg. Ikke smerten, men ydmygelsen. Vi tænker ofte på smerten, da han blev pisket. Men han blev ydmyget i en sådan grad, at vi ikke kan forstå det. De slog ham omkuld og naglede ham til korset. Det var så uretfærdigt. Han kunne have standset det når som helst. Han havde valget. Der var ikke ét sekund, hvor han ikke kunne have sagt: ›Stands!‹ Men det gjorde han ikke. Han drak den bitre kalk.«

Tomas' stemme kammer over i bevægelse: »Alt det gik han igennem for vores skyld. Han udholdt det på grund af kærlighed! Men det var vore sygdomme, han tog, det var vore lidelser, han bar … ved hans sår blev vi helbredt« (se Es 53:4-5). Det er de ord, som Tabernakelkoret synger til scenen med korsfæstelsen i *Vidner om én fold og én hyrde*. Selv om det er på hebraisk, trænger budskabets kraft stærkt ind i hjertet på lytteren.

I Alma 7:12-13 står der: »Og han vil påtage sig døden, så han kan løse dødens bånd, som binder hans folk; og han vil påtage sig deres skrøbeligheder, så hans hjerte kan fyldes med barmhjertighed efter kødet, så han ifølge kødet kan vide, hvorledes han kan hjælpe sit folk i forhold til deres skrøbeligheder. Og Ånden kender alle ting; men Guds Søn lider efter kødet, så han kan påtage sig sit folks synder og udslette deres overtrædelser ifølge sin befriende magt; det er det vidnesbyrd, som er i mig.« Tomas siger til sidst: »Dette er også det vidnesbyrd, som er i mig.« ☐

Red.

Nostalgitempeltur 2000

For ca. et år siden begyndte Mette og Ole Køster at lufte tanken om en nostalgitur til Schweiz. Og lige med det samme var der stor stemning for ideen. Så gik de i gang med at arrangere bustransport, overnatning på herberget og alle de tusind andre ting, der skulle ordnes, og d. 16. juli i år tog vi af sted, 66 søskende fra hele landet og endda en enkelt fra Utah.

Vi mødtes alle i kirken i Lahnsgade i Odense kl. 21.30, hvor vi holdt et møde og præsenterede os for hinanden samt fik en lille forfriskning, og hvor alle fik udleveret et program med alle oplysninger i forbindelse med turen. Da bussen var en sovebus, startede vi turen med sæderne lagt ned, så vi kunne ligge ned hele natten.

Kl. ca. 23.30 forlod vi Odense og kørte nonstop indtil kl. 6, hvor vi standsede på en rasteplads og fik sæderne sat op igen. Samtidig var der lejlighed til at gøre morgentoilette. Peter og Lene Køster havde lavet en kiosk, hvor så godt som alt kunne købes og selvfølgelig også morgenmad. Så vi kom hurtigt videre og spiste, medens vi kørte der ned ad. Vi kom frem til herberget i Zollikofen ved 14-tiden, hvor vi blev indkvarteret. Senere, da vi var blevet frisket lidt op, tog vi af sted til Shoppyland. Det var herligt at høre alles udbrud som: »Ih, hvor det ligner sig selv«, »Kan du huske?« og »Åh, hvor er her skønt«: Det var i øvrigt noget, der gik igen hele ugen igennem.

Næste morgen tog vi over i templet, og det var rigtig dejligt at se »vores« tempel igen. Og der var næsten ikke lavet om på noget, før vi kom op ovenpå, for hvor der før havde været én stor sal, var der nu flere mindre rum.
Vi var der i en fransk uge, men tempelpersonalet havde lavet det, så der var 2–3 danske sessioner om dagen, så det var rigtig godt. Hver dag deltog vi i to sessioner, og lige over middag tog vi af sted på udflugter til de steder, der »dengang« var de mest foretrukne.

Selvfølgelig skulle vi ned til campingpladsen, hvor de fleste af os havde boet indtil for 16 år siden, da vi holdt op med at komme der og begyndte at køre til Stockholm i stedet. Men før vi tog til campingpladsen, skulle vi lige en tur til Gurden. Så ved

JYTTE HANSEN

Nogle af turens deltagere på campingpladsen.

svævebanen der op til stod vi, der ville der op, af, og de, der ville bade, kørte videre til Cavade. En del tog svævebanen, og resten gik op ad bjerget, en dejlig tur, der tog ca. en times tid. Der var rigtig dejligt der oppe med en skøn udsigt ned over Bern. Efter et par timer blev vi hentet igen og kørte så til campingpladsen. Her hyggede vi os gevaldigt, og mange af de, der havde boet her, fortalte om sjove episoder og begivenheder. Det var festligt.

Dagen efter tog vi til Lauterbrünnen. Turen dertil er jo så smuk. Vi kørte nord om Tunersøen, og sikke en udsigt vi havde. Vejret var med os: strålende sol og blå himmel og med alle de forskellige skibe på søen, det var virkelig flot. Og bjergene er jo et kapitel for sig. De schweiziske bjerge er så flotte og majestætiske med de maleriske små byer og smukke huse fyldt med blomster alle vegne. Bortset fra at der var kommet en del flere souvenirforretninger, havde Lauterbrünnen ikke forandret sig nævneværdigt. En del af os skulle op til vandfaldet, hvor mange af de unge skulle ind og så bag ved det. »Desværre« bar vinden fra, så ingen blev våde! Der var også nogle, der tog bjergbanen op til Wengen. Også en meget smuk tur.

Derefter tog vi til Trümmelbachfälle, et vandfald, der er inde i selve bjerget. Det er simpelthen så storslået. Vi havde en ung mand med, som sidder i kørestol, men det var ikke noget problem, for vi havde nemlig også en hel del stærke unge mænd med, og inden vi så os om, havde de fået Poul med kørestol og det hele op ad alle trapperne helt til tops inde i bjerget. Det, syntes jeg, var vældig flot.

På den sidste udflugt havde vi fået Solvej Trane, som arbejder i templet, og som også arbejdede der »dengang«, med som guide. Det blev en festlig tur, hvor vi først kørte til Jaunpass, hvor vi var lidt rundt og nyde naturen. Derfra kørte vi til Gruyeres, en malerisk gammel by med en bymur rundt om. Byen havde også en rigtig gammelt slot, som var virkelig interessant.

Fredag var vores sidste dag, og da var vi blevet enige om, at vi ville køre ind til Bern i et par timer, inden vi startede turen hjem.

Vi havde en utrolig dejlig tid i Schweiz. Det var så dejligt at besøge templet igen. Og vejret var helt på vores side; vi havde det skønneste vejr, man kan tænke sig, hver eneste dag. Men det bedste ved det hele var at møde så mange af de »gamle« fra dengang og at lære alle de nye at kende.

Det er så lækkert, når vi kan være sammen på den måde og have det rart sammen. Jeg håber, at vi måske kan få nogle flere af den slags ture fremover.

Tak til Mette og Ole for det store arbejde, de har haft med at forberede og arrangere den dejlige tur, og tak til Lene og Peter for al deres opvartning og forberedelse af mad. □

Jytte Hansen, Odense 2. Ward

Kirken på Bornholm fejrer 150 års jubilæum

I år er det 150 år siden, at de første missionærer fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige kom til Bornholm – Danmarks østligste ø. Her døbte de i sommeren 1851 de første medlemmer på stranden ved den lille fiskerby Arnager, syd for Rønne. Mange af de nydøbte emigrerede umiddelbart efter til Utah, og herfra er flere efterkommere i tidens løb vendt tilbage til øen – mange som et led i deres fuldtidsmission.

Der bliver faktisk tale om et trefoldigt jubilæum – for Den Danske Mission på øen, for Kirkens/grenens oprettelse, og for starten på SDH-emigrationen, som i løbet af de kommende år skulle bringe flere end 1100 medlemmer fra Bornholm til det nye land. Som en forsmag på årets fejring af jubilæet, der i øjeblikket er under forberedelse, og som man kan følge på Rønne grens hjemmeside *budskab.til.bornholmer.dk*, får Bornholm i marts besøg af en far og søn, der netop nedstammer fra en familie, der emigrerede til Utah i 1851.

Som et lille kuriosum fejrer Rønne Grens hjemmeside også et lille jubilæum i 2001. Den 15. februar var det nemlig 1 år siden, at Grenen gik på nettet. Siden er webstedet, der efterhånden indeholder mere end 80 dokumenter, dagligt blevet besøgt af ca. 10–15 om dagen.

Under Emigration Camp 2000 sidste sommer, hvor man løbende kunne læse dagbogscitater og se billeder fra turen, nåede besøgstallet op på 50–60 besøgende og mere end 500 sidevisninger om dagen! (Dagbogen findes i øvrigt stadig på ovennævnte hjemmeside). □

Per Borgen, Rønne Gren

21985 110 EUROPE CENTRAL AREA (DANISH)